

Seg skal slutte med at anbefale det høie Thing at stemme for den Beslutning, som blev vedtaget ved 1ste Behandling, og som gaar ud paa, at „det for Finantsaaret 1886—87 aflagte Statsregnskab kan ikke passere.“

Sagd: Jeg var ikke tilstede i Begyndelsen af det ærede Medlems Foredrag, men jeg hørte ved min Indtrædelse Ytringer angaaende et tidligere Medlems, Christoffer Hages, Udtalelser, da man nægtede Finantslovens Overgang til 2den Behandling, og jeg saae tilmin Forundring, at han, ved at oplæse nogle af disse Udtalelser, kom til den Slutning, at bemeldte Rigsdagsmand saaledes ingenlunde havde benægtet Folkethingets Ret til at nægte Finantsloven, men tværtimod hævdede den. Men det er en ganske mærkelig Maade, hvorpaa han kom til den Slutning. Hage udtalte ved den Leilighed, at der ikke eksisterede nogen Bevillingsret, og at det altsaa var en Vogn, at vi jagde, at her var Bevillingsret; men det er en Selvfølge, at for enhver sund Logik kan man ikke deraf slutte, at man ikke skalde bevilge de fornødne Midler til Statsstyrelsen. Det er i fuldstændig Modfætning med den Udtalelse, hvormed han hævder, at hverken den danske Forfatning eller nogen anden Forfatning har Plads til en saadan Handling som den at nægte Finantsloven, da det involverer, at Staten ikke eksisterer. Han erkjender altsaa, at ingen lovgivende Forsamling har Ret til at nægte Midlerne til at fortsætte Statens Styrelse eller med andre Ord en Finantslov, som er tilstrækkelig til at fyldestgjøre Statens Tærv. Nu er det efter min Mening temmelig absurd at paasta, at der ikke længer eksisterer nogen Bevillingsmagt hos Folkethinget, en Paastand, som modbevises ved, at Hage udtaler sig som Medlem af Thinget, ellers havde vi jo ikke Noget her at gjøre, vi havde ikke mindste Ret til at oppebære vore Diæter eller overhovedet fungere, som vi hidtil have gjort. Altsaa jeg for mit Vedkommende maa hævde, at medens Hage klart og bestemt vedkjender sig den Unstuelse, at det var enhver parlamentarisk Forsamlings Pligt at bevilge de fornødne Midler til Fortsættelse af Statsstyrelsen, og at der hverken efter dansk eller efter nogen- somhelst anden Stats Forfatning kunde uledes nogen Berettigelse eller Hjemmel for dette Thing eller nogen anden Forsamling til at nægte Finantsloven, saa forbyder han sig i en Række Paastande om den Stilling, som Thinget indtog, Paastande, som Enhver efter sin Opfattelse kan finde mere eller mindre absurde, men som ingenfinde kunne rokke

ved den Udtalelse, at hverken dette Thing eller nogen- somhelst anden lovgivende Forsamling har Ret til at nægte Regjeringen Midler til Statsstyrelsens Fortsættelse. Dette hævder jeg fremdeles, og det kan paa ingen Maade omstyrtes af de mere eller mindre tvivlsomme Paastande, som bagefter siges til Forklaring eller Undskyldning. De øvrige Udtalelser skal jeg ikke besvare, da jeg ikke har hørt dem.

Dinesen: Jeg finder hele denne Forhandling temmelig ørkesløs, og jeg skal ikke gaa dybere ind paa den, saa meget mere som det kommer mig uventet, at jeg overhovedet skalde tage Ordet i denne Sag. Jeg havde i Grunden ventet, at det ærede Medlem af Mindretallet, som har ført Ordet ved tidligere Forhandlinger af disse Spørgsmaal, ogsaa kunde have ført Ordet ved denne Leilighed, og først nu ved Mødets Begyndelse kom jeg til Kundskab om, at det kunde være nødvendigt, at jeg tog Ordet. Jeg har derfor ikke gjort mig Umage for at følge de forrige Forhandlinger, og jeg har derfor heller ikke forberedt mig til at tage Forhandlingen op med det ærede Medlem, der havde Ordet her som Ordfører for det foreliggende Forslag. Men jeg skal dog ikke undlade at udtale, at det ærede Medlem ved en Henviisning til, hvad afdøde Oberst Tscherning havde ytret om disse Forhold, og til den Stilling, han havde indtaget baade i den grundlovgivende Rigsforsamling og ogsaa i Rigsdagen, ikke maa glemme, at Tscherning har, hver Gang der havde været Tale om, at der gjordes Noget fra Rigsdagens Side, hvorved de kongelige Prærogativer krænkedes, altid taget dem i Forsvar, og jeg har Grund til at tro, efter hvad der er blevet mig meddelt fra anden Side, og efter hvad jeg selv har hørt, at den ærede Ordfører for Mindretallet har ved sine Udtalelser om disse Forhold de foregaaende Dage særlig sigtet hertil. Derfor det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgkreds (Hansen) skal jeg sige, at i 1853 under de Stridigheder, som da fandt Sted mellem Regjeringen og Rigsdagen, særlig Folkethinget, indtog Tscherning netop denne Stilling. Regjeringen havde da udstedt en provisorisk Finantslov, og dette Skridt blev forsvaret af Oberst Tscherning. Hans Udtalelser ere meget klare og bestemte og findes i Rigsdagstidenden i Forhandlingerne for Folkethinget for den 4de Sæksion, 3die Samling 1853 Sp. 179—182. Et andet Medlem af det daværende Folkething, Lindberg, havde haft Ordet og havde forsvaret den Optræden, som var udvist fra